

Entrevista a la Senyora Rius

Per Montserrat Rodríguez ([@Montse Rodri](#))

Si voleu llegir la versió completa i no adaptada d'aquesta entrevista, de Miquel Gil, cliqueu aquí

[Cliqueu aquí si voleu llegir l'article de Montserrat Rodríguez <<Prostituta: víctima, delinqüent o professional del sector?>>](#)

“[...] hi ha tres pisos i a la gent l'has de respectar, i això és molt important, el respecte de la gent.”

Per fires es refereix al Torneig Comte de Godó, al Mobile World Congress i tot això?

Sí, algun senyor s'enfada amb mi perquè diu: "Lydia, no me'ls agafes...", jo dic: "jo no puc, jo després de les 8 no puc acceptar ningú". Primerament, que les meves noies més tard tampoc no accepten venir, perquè jo gairebé diria que nosaltres som amateurs retribuïdes, no som ben bé professionals del tot. Però els horaris aquests de la nit són sagrats per a nosaltres, i aleshores aquests senyors, saps què passa, que estan tot el dia tancats, i després ja tenen ganes de fer molt més soroll i jo no els sóc útil.

Què diferencia una amateur d'una professional?

Avui dia moltes senyores són amateurs, em refereixo que se'n van amb qualsevol persona, sense saber distingir el que és fer un senyor, i tampoc no estan sanitàriament ben cuidades. Jo penso que aquesta llibertat excessiva no ha afavorit molt les senyores. Per aquest motiu jo tinc aquí molts senyors que de vegades estan separats i poden trobar una noia que també estigui separada, però no la volen perquè tornar a complicar-se la vida amb una senyora els és difícil. I per tant, recórrer a les senyores de moral distreta els és més còmode i, sobretot, més segur.

La llibertat s'ha transformat en llibertinatge, podríem dir?

Totalment, totalment. Jo, de totes maneres, fa molts anys que vaig començar a fer senyors. Però en aquell temps tot era més, com ho diríem... Les noies ens ajudàvem més. Ara, està massa embolicat tot això.

En el llibre que li va fer el senyor Peyró, el segon, comenta que abans hi havia potser més pinya perquè es passaven el matí o la tarda a les cases esperant que els senyors arribessin, perquè no hi havia les facilitats dels telèfons mòbils. Aleshores, com se li va ocórrer, si vostè venia d'aquest sistema, fer un sistema de cites a cegues?

Jo et diré per què, perquè quan estàs amb noies – no és per dir-ho, eh, aprecio molt a les meves senyores i tot –, però no saps el cacau que és una dona, perquè es tenen molta gelosia les unes a les altres. I vaig pensar: "Lydia, això no pot ser", i llavors dic "*juntos pero no revueltos*". Aleshores, vaig pensar en fer això de la cita a cegues. Perquè els senyors que em truquen, com que també em coneixen d'abans, perquè jo sóc bastant coneguda, doncs ja els demano quina classe de senyoreta busquen.

Tinc entès que vostè treballa amb un programa que assisteix les necessitats dels discapacitats. Com va sorgir la idea?

Doncs veuràs, primer vam començar amb uns nois de la Guttman i després vam col·laborar amb la Fundació Amaya. Al principi va ser complicat però finalment vam acordar que aquests podrien vindre amb el consentiment dels pares. Que verdaderament crec que ha valgut la pena i ha trencat barreres, la mare que em porta un noi amb problemes, ja no pensa que sóc una senyora de moral distreta. Ja no sóc tan dolenta.

Es desmitifica.

Exacte, això saps què passa, que la gent de vegades no et coneix i diuen coses...

A dia d'avui, com està la qüestió? Li envien regularment nois?

Sí, saps què passa, de les fundacions, els nois que ja han vingut tornen a casa nostra. Perquè, la gran sort de casa nostra és que els senyors que vénen, repeteixen. Ens coneixen de fa molt de temps, s'hi troben bé: canviem les senyoretetes però s'hi troben còmodes, perquè crec que les coses que fem les fem diferent, i això és important.

I es troba amb alguna senyoreta que tingui alguna reticència a fer nois d'aquest programa?

No, no, perquè jo també conec les meves senyoretetes i sé la senyoreta que sí i la senyoreta que no. Perquè, jo quan conec una noia per primera vegada, sempre vull que em digui si hi ha alguna cosa que no vol fer; o, si ja són a dins fent el servei i no s'hi troben bé, em truquen i no han de fer res. Compte, que de vegades també vénen persones molt complicades. No sé si tu has vist aquella pel·lícula del "*Intocable*"? Doncs aquí ens ha vingut un noi francès així, amb aquest caràcter. Era la primera vegada que venia perquè es veu que a França no els deixen entrar a les cases de senyores. Aleshores, el nano que el portava no era ben bé el negre del *Intocable* però era molt espavilat. I crec que potser és dels nois que m'ha fet més il·lusió de poder atendre; perquè era la seva primera vegada, tenia 30 anys, venien amb una espècie de camioneta des de França, i crec que va ser molt motivador, sí.

Al llibre que li va escriure el senyor Peyró s'hi diu que a casa seva se segueixen unes normes per mantenir l'essència del seu negoci. Ens podria dir quines són?

Sobretot fer les coses ben fetes: la serietat, la manera que les noies vénen vestides. Una vegada, em va vindre una noia que era una mica pleneta, i portava una faldilla que se li veia tot. I jo: "Què fas?! *Aquí no puedes venir así.*" Diu: "*Oye, en mi casa salgo así vestida*". Digo: "*Ah, no, en mi casa no*". Dice: "*Pero ni que fuera un colegio*". Digo: "*No, és un correccional y de los duros*". Potser alguna vegada algun senyor s'atreveix a dir: "ai, que la puc veure despullada?". Perquè es veu que en alguns llocs ho fan. Ho trobo tan horrible! Perquè el que és bonic d'estar amb una dona és treure-li la roba. Si li presento en boles, no sé pas quina gràcia li farà! A més a més, les meves senyoretetes estan controlades sanitàriament, periòdicament han d'anar al ginecòleg, això és la primera cosa que demano. Jo conec una noia, "*ay, es que yo en casa también uso preservativo, es que yo...*". Dic, "no, així no farem pas res". Això és de primera necessitat. I després, també, sí que és veritat que a casa meva gairebé totes les noies són catalanes.

Ofereixen un tarannà especial? Quin és el tarannà que li pot oferir una noia catalana?

No, el tarannà... Hmmm... És molt important, poder parlar amb un senyor en català. Una noia era de fora i un dia em va dir, "*ay, Lydia, y porque tengo que hablar en catalán...*". Digo: "*mira, cuando viene uno de esos al Palau de Sant Jordi, nada más llegar dicen 'visca Catalunya' y ya todos le aplauden, y aún no ha ni cantado. O sea, que tú has de hacer lo mismo*". També, el que passa és que les senyores catalanes acostumen a ser més discretes i això és molt important a casa nostra.

Vostè ha comentat alguna vegada que hi ha noies que han vingut a demanar-li feina perquè l'han perduda o perquè el marit no els passa la pensió d'aliments dels nens, o per allò que sigui vénen aquí a deixar-se estimar. Això deslegitima la prostitució?

Saps què passa, que a nosaltres sempre ens pinten com si fóssim unes noies maltractades sense vida i això no és cert. El que passa és que si tu tens unes obligacions, tens uns pares grans, els has de cuidar... No pots anar a treballar, fer un horari; perquè si el pare a les quatre de la tarda et necessita, doncs has d'anar-hi. En canvi, quan es fan senyors, si a les quatre no poden comptar amb tu i has de vindre a les sis no passa res. Però sí que és cert que gairebé totes les noies que estem en aquest món, sempre hem començat per un tema econòmic.

Parlant de deixar-se estimar, per què sempre utilitza eufemismes per parlar de la seva professió?

Ja sé que això és una mica com un eufemisme, però jo ho trobo més elegant. Jo sempre he sigut una senyora que m'ha agradat anar ben vestida, m'ha agradat la paraula justa, no m'agrada dir paraulotes lletges. Aquí Barcelona hi ha molt de costum de dir "anem a fer una cervesa? Anem a fer una d'allò?". Doncs jo vaig inventar-me "fer un senyor". O quan una noia té els problemes de la menstruació jo li dic "*El Ejército Rojo*". És una forma de fer les coses més boniques. Jo a tot amb tot, em vaig educar en un col·legi de monges; i la meva iaia, que era de Sallent – perquè jo em vaig criar amb la iaia, perquè els meus pares no hi eren –, sempre em va dir que havia de ser diferent.

En quin moment va decidir dir-li a la seva àvia que feia senyors? Com va anar?

Doncs va passar perquè la meva germana va tenir un nen sense saber qui n'era el pare, i a casa meva se'ls va ocórrer dir que era meu, perquè ja sabien que feia senyors. I jo – que no hauria deixat mai un fill a casa del meu pare – quan li van dir, vaig anar a casa de la iaia, i li vaig dir: "iaia, això no és veritat, aquest nen és de la Maribel, no és meu". Diu: "jo ja ho sabia, Lydia, que no era teu, perquè si fos teu tu no l'hauries deixat a casa del teu pare". I dic: "a més, tu ja saps, iaia, que jo tinc alguns amics, i faig senyors. Però ja saps que us he ajudat a tots vosaltres". No et pensis, fer senyors i dir-ho a la família... Després et quedes sense un duro, perquè tothom et demana diners. Jo també penso que la nostra feina està tan mal vista perquè, tot i que volem molts drets, ens amaguem. Cal dir qui ets i fer servir el teu nom real.

O sigui, que vostè pensa que com més ho diguessin més visibles serien socialment i més acceptació tindrien?

A veure, si volem estar legalitzades – que no ho faran mai, això, per descomptat –, hem de ser lleials. Hi ha molta hipocresia, moltes bajanades. Però també les dones hi han ajudat, perquè una cosa que era normal l'han feta bruta. Jo tenia una noia aquí que es deia Nati, que era encantadora, i tenia tres fills. I la seva nana tenia quinze anys i li va pagar un avortament. I aleshores la nana no li estudiava, i li va comprar una moto. I li vaig dir: "digues a la teva filla el que fas. I, si et segueix demanant coses, vol dir que no li importa".

Vostè sempre diu que és diner ràpid però no fàcil.

No és fàcil, no. Fer un senyor, el diner és ràpid potser de guanyar-lo, però mai és fàcil.

Una persona no sempre està del mateix humor, de la mateixa manera...

Les senyores que fem senyors, hem d'estar sempre molt contentes. Quan un senyor acaba de casa meva normalment vol parlar una mica amb mi. Perquè ara gairebé ningú enraona! Un senyor em deia: "Lydia, jo quan arribo a casa, l'únic que es posa content és el gos. Perquè entro, la dona està parlant per telèfon i els nanos jugant amb la màquina". Em diu: "gràcies a haver-te conegut, Lydia, vaig poder veure criar els meus fills; perquè si no, m'hagués complicat la vida amb la secretària".

Es podria dir que vostè ha salvat el seu matrimoni...

Sí, és que nosaltres ajudem molt. Malgrat que alguna senyora es pensi el contrari, ara moltes van entenenent el tema. Quan un senyor se'n va fora, moltes dones diuen: "ai, potser ha anat a prendre una copa". Una copa vol dir anar de senyores. Però si agafés una ampolla per ell sol, és quan aquesta senyora es preocuparia. Perquè no és el mateix una cosa d'aquestes que complicar-te.

Seria com un servei, quan no et saps arreglar una persiana, contractes algú perquè l'arregli...

Exacte, i ja està. Això és de lògica. Mira, el dia de Sant Jordi, si volies un llibre, el pagaves.

Creu que el matrimoni, avui dia, ha passat de moda?

Saps com seria la parella ideal? Ara les senyores que em sentin... Seria de tres dies a la setmana, per exemple. Jo crec que a la vida s'ha de ser molt innovador. Però vull dir que les coses s'han d'il·lusionar. I avui en dia sembla que la gent cada vegada té menys il·lusions, i poder-les realitzar costa.

Les estadístiques diuen que dues terceres parts de les persones que es casen s'acaben divorciant.

Estem en un món una mica complicat i, a més a més, tantes pel·lícules estranyes, tant de sexe que fan a tot arreu... Ara un senyor ve a casa nostra i es pensa que ha de fer com una competició. Doncs jo penso que els senyors ja vénen amb aquesta idea, i quant als nois joves,

ja t'ho pots imaginar... Els nois joves, ara, volen fer coses, i llegeixen, i... "Oi, jo no podria durar tres quarts d'hora?". Dic: "oh, és que si duressis tres quarts d'hora amb una noia me la mataries!".

Ara parlava dels nois joves. Per què pensa que està tan mal vista la prostitució però ningú no parla de la pornografia? Les feministes diuen que la prostitució és una forma de violència contra la dona, però no parlen mai de la pornografia. En la seva mentalitat, no hauria de ser el mateix?

Saps què passa, que les feministes estan una mica... Primerament en contra nostra, però també contra els homes. Una vegada vaig tenir una conversa amb una feminista i em va deixar els senyors de tal manera que vaig pensar que no funcionava bé. Suposo que s'ha de respectar tothom i les seves coses. Però a nosaltres sempre ens ataquen molt perquè és un món que tampoc s'ha sabut defensar prou. Ens diuen coses horribles...

Com que es mercantilitza el cos de la dona...

És que és tan horrorós que penso "Mare de Déu, aquesta senyora hauria de vindre una temporada aquí, fer senyors, i s'adonaria de la diferència que hi ha entre el que diu i el que realment passa.

Sembla que la prostitució és una mica com el futbol: tothom en parla com si en fos un expert. Vostè és com si fos una catedràtica del sector. Algú del govern li ha vingut a demanar la seva opinió sobre com s'hauria de regular?

Jo algunes vegades he parlat a la ràdio d'algunes coses... Quan hi havia la Montserrat Tura, que era una senyora que estava en coses d'aquestes, sí que alguna vegada havíem parlat. Dèiem que el problema més important és les noies que estan al carrer. Jo penso que el sexe només s'hauria de fer en apartaments, sense cridar l'atenció, sense molestar a la vista.

Llavors la seva solució definitiva seria prohibir la prostitució al carrer i permetre-la en locals habilitats?

Exacte, jo crec que sí. Però que també fos un local seriós, no com aquests que hi havia com el Riviera o tot això, que també hi havia molta... Ja m'entens.

Vol dir un macroprostíbul?

Sí, i s'hi barregen moltes coses . És molt complicat tot això nostre, i és greu perquè hi interfereixen moltes coses, molts interessos. En tot el que fa diners, sempre hi ha filtracions de moltes classes. A mi em vénen molts senyors a preguntar si la màfia m'ha vingut mai a molestar. A mi no m'ha vingut mai ningú a dir res.

Vostè mai no ha tingut contacte amb una màfia? O alguna noia seva que li hagi explicat alguna experiència personal amb una màfia?

No. Jo he tingut la sort que totes les nostres senyoretetes són noies normals, que no han tingut cap mena de problema amb aquestes coses. És com això que diuen dels proxenetes. Jo, de totes maneres, seria la part còmica d'una proxeneta perquè representa que no sé ben bé...

Algú l'ha acusada de proxeneta?

Bé, suposo que tenir aquest local, i ser-ne la directora fa que hi estiguis exposada. Deuen pensar: "aquesta senyora es forra a costa d'aquestes noies". És més aviat al contrari. Les noies que vénen a casa nostre ho fan en llibertat, amb la idea que volen fer senyors. No perjudiquen ningú, al contrari: se senten segures, perquè trobar una casa com la nostra, on només veus el senyor que vols, i no tindràs problemes, és difícil. Crec que ens hem guanyat la deferència de tot Barcelona, i això és per alguna cosa: perquè fem les coses ben fetes i perquè les fem diferent.

Què opina de la iniciativa d'Ada Colau, de l'Ajuntament de Barcelona, de regular la prostitució?

Jo crec que tot això està una mica desorientat.

A qui demana consell Ada Colau?

Jo penso que potser és un món que desconeix, potser a vegades quan agafes una feina, en tot en general, fas promeses que no saps si podràs complir. El nostre món li ha agafat una mica de sobte i encara no el sap enfocar, perquè és un problema difícil que durant molts anys tampoc

ningú no ha volgut enfocar bé... Jo penso que ara sí que es podria posar bé perquè a Hisenda li interessaria molt cobrar de les senyores.

Què opina de les postures paternalistes? Les que diuen que s'ha d'abolir la prostitució per protegir la noia.

Jo és que tot això em fa una certa gràcia. Sí, no em vull posar riure, però a veure. Quan diuen que a les noies que fan senyors les poden ajudar, em pregunto: les altres, les que estan a les cues de l'INEM... Com ho fem amb aquelles senyores? Quina ajuda els donem? A nosaltres ens protegiran?

És com si s'haguessin de reinserir en la societat? Com si estiguessin a...

A la tercera d'allò... Jo, de totes maneres, em fa molta gràcia perquè el que sí que és lamentable és que aquestes noies que estan fent cues a l'INEM vénen a casa meva a buscar feina, perquè no troben res més. Aquest és el problema. Del que s'hauria de preocupar el país és de les noies que no tenen recursos i que només fan senyors perquè és l'última sortida. Jo no sé on vaig llegir que a unes noies, en un motel, els pagaven cinc-cents euros per fer llits durant dotze hores, i després havien d'anar a fer hores a una altre lloc... Aleshores com s'atreveixen a parlar de redimir-nos. A nosaltres ens redimiran? Però com, de quina manera? No seria millor que aquestes senyores, pobres, puguin aixecar una mica el cap i que no vinguin després a buscar-me feina?

Està augmentant el nombre de persones que vénen a demanar-li feina?

Oi tant, i senyors també, eh?

I què, ara començarà a fer senyores?

No, jo no els toco, perquè jo només conec i puc ocupar-me del meu món. Però alguna vegada sí que em van dir algunes senyores que volen ser independents s'instal·len a l'hotel Arts i el porter, que té els telèfons d'alguns nois, els truca i pugem a fer la senyora.

En aquest sentit, vostè que és convergent, està decebuda amb la postura de Convergència quant a la regulació de la prostitució?

Aquest món nostre sempre serà complicat i a mi m'agradaria que les coses de fa molts anys s'haguessin arreglat una mica, perquè són senyores que ho necessiten. Les coses s'han de legalitzar i s'han de fer amb serietat. Ara bé, les dones que fan senyors han de ser conseqüents de dir "no, jo guanyo tants diners, jo pago d'això i allò". I jo no em faré canviar de nom, jo em dic Pepita, sóc Pepita; i no fer aquestes enganyifes, perquè és un món que l'anem embrutint i fent lleig.

Hi ha algun benefici concret de la regulació de la prostitució que vostè troba a faltar?

A mi m'agradaria que les noies estiguessin tranquil·les, que no tinguessin por. Jo, fa molts anys, vaig tenir un judici: el "*error invencible*", el van anomenar les portades del diari. Doncs els sindicats de la policia que m'havia portat a judici tenien anuncis meus a les seves revistes. Perquè, en què quedem: estem en contra de les coses però ens en beneficiem? Era una mica patètic, no? No hi ha un pam de net en res. Es queixen molt que al nostre sector hi ha màfies, però no parlen gens de les màfies en els negocis xinesos. Jo no hi compro mai. I quan veus aquests programes de Tailàndia que agafen aquestes nenes de tretze anys, que les fan cosir, això no és un pecat? Això no és greu?

A mi em sorprèn que cap partit polític no li hagi demanat la seva opinió en aquest debat.

Doncs haurem de fer-ho, haurem de parlar-hi. Perquè a mi ja m'agradaria, però és difícil. Com t'hi presentes i dius que vols fer alguna cosa?

Per anar acabant, què passarà amb aquesta casa quan vostè es retiri? Ens quedarem sense Ca la Senyora Rius?

No, jo no em puc retirar mai, que els meus senyors sempre pateixen per la meua salut i per si estic contenta. "Estàs contenta, no te n'aniràs mai? Perquè si no, què passarà? Què passarà?".

Deveu ser la dona que més cuiden de tot Barcelona!

Jo no fallaré mai, però realment costa equilibrar coses. Fer senyors ho he portat sempre a la sang i saber que les persones et necessiten, que el senyor que és a casa meua quan està amb

una noia després vol parlar una mica amb mi. Diu: “m’ha agradat molt estar amb la noia però m’agrada molt parlar amb tu, Lydia”.

Senyora Rius, a nosaltres també ens ha agradat molt poder parlar amb vostè, de la seva empresa, però especialment dels seus sentiments.

No ens podem treure del cap la dita que corre per Barcelona que diu “ voltaràs i voltaràs i a la senyora Rius tornaràs...”.

Volem mostrar el nostre condol i reconeixement al periodista i escriptor Julià Peiró, que ens va animar a fer aquesta entrevista. Ens hauria agradat que hagués estat a temps de llegir-la.